

РЕШЕНИЕ

№ 3408

гр. София, 25.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **10754** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК във вр. чл. 118 от КСО.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] против Решение №1040-21-412 от 03.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ- С. - град, с което са потвърдени оспорените пред него задължителни предписания с изх.№ ЗД -1-21-00598315/25.07.20 19г. на инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С. – град, в частта им по т.1. По силата на посочените задължителни предписания, в посочената им част, осигурителят [фирма] следва да заличи подадена информация с декларация образец 1 „Данни за осигуреното лице” съгласно Наредба № Н-8/29.12.2005г. на МФ в съответното ТД на НАП за осигурителен доход и стаж на лицето Т. А. Т. за периода от 27.08.2018г. до 31.03.2019г., съобразно ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г. Жалбоподателят развива доводи за постановяване на оспорения акт при съществени процесуални нарушения, като неотговарящ на изисквания за форма на акта, поради липса на фактически и правни основания за издаването му, както и твърдейки, че дадените задължителни предписания не могат да бъдат изпълнени, тъй като дружеството не е подало декларация обр.1 за периода 27.08.2018г. до 31.03.2019г., а е подало такива декларации, съответно за периода 01.08.2018г. – 31.08.2018г., като датата 27.08.2018г. е посочена единствено като начало на осигуряването в месеца. По същество са развити доводи за непрекратяване на осигуряването на Т. А. Т., като жалбоподателят не приема констатациите по отношение на обстоятелството, че към 27.08.2018г. Т. не е в кръга на осигурените лица. Иска се отмяна на решението. Претендират се разноски, вкл. и за адвокатско

възнаграждение.

В първото по делото заседание жалбоподателят се представлява от адв.М., който поддържа жалбата. Прави искане за спиране на производството по делото, на основание чл.54 ал.1 т.5 от АПК, с оглед наличието на друго съдебно производство – адм.дело № 12330/2019г. по описа на АССГ, по оспорването на Решение №1040-21-495 от 08.10.2019 г. на Ръководителя на ТП на НОИ- С. - град, с което е потвърдено оспореното пред него Разпореждане №РЖ-5-21-00627997/16.08.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г., съставен на [фирма], ЕИК[ЕИК], в размер на 3 200, 67 лв., от която 3 038, 54 лв. главница и 162,13лв. лихва, произтичаща от неправомерно изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Т. А. Т..

С протоколно определение от 17.12.2019 година производството по делото е спряно, на вече посоченото основание, до приключване на производството по адм.дело № 12330/2019г. по описа на АССГ.

С Решение № 19/04.01.2021г. по адм.дело № 8111/2020г. на Върховен административен съд е отменено Решение № 1501/02.03.2020г. по адм.дело № 12330/2019г. на АССГ, като съдът е отхвърлил жалбата на [фирма] срещу Решение №1040-21-495 от 08.10.2019 г. на Ръководителя на ТП на НОИ- С. - град, с което е потвърдено оспореното пред него Разпореждане №РЖ-5-21-00627997/16.08.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г., съставен на [фирма], ЕИК[ЕИК], в размер на 3 200, 67 лв., от която 3 038, 54 лв. главница и 162,13лв. лихва, произтичаща от неправомерно изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Т. А. Т..

За до постанови решението си, Върховен административен съд е приел, че към момента на издаване на първия болничен лист- 27.08.2018г. Т. Т. не е имало качеството на осигурено лице, поради прекъсване на осигурителните правоотношения след изтичане на ползването на 30-те дни неплатен отпуск в периода след 03.08.2018г. до 24.08.2018г. вкл. когато е изтекъл срока на неплатения ѝ отпуск. Доколкото болничния лист е издаден на 27.08.2018г. или 85 дни след прекъсване на осигуряването, поради прекъсването му не е налице материална предпоставка за възникване на правото на обезщетение за временна нетрудоспособност. В този смисъл ВАС е посочил, че в Регистъра за осигурените лица е подадена грешна информация по отношение на Т. Т., въз основа на която ѝ е изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност., като това обстоятелство е установено с извършената през 2018г. финансова ревизия на осигурителя [фирма] от контрола на разходите по ДОО, приключила с ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г.

С оглед постановеното решение на ВАС, с Определение № 641/27.01.2021г. производството по настоящето дело е възобновено.

В проведеното след възобновяването открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и представлява и не изразява становище.

Ответникът по жалбата, чрез юрисконсулт В., намира жалбата за неоснователна и недоказана и моли съда да я отхвърли, вкл. и с оглед постановеното

решение на Върховен административен съд по адм.дело № 811/2020г. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, след като прецени събраните по делото доказателства, които съобрази с доводите и становището на страните, приема за установено следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл.118 ал.1 КСО от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

По делото не е спорно, че на [фирма], [населено място] в качеството му на осигурител, е извършена частична ревизия във връзка с разходите от бюджета на обществено осигуряване за периода от 01.08.2018г. до 02.03.2019г., възложена със Заповед №ЗР-5-21-00557612/22.04.2019г. В хода на ревизионното производство е установено, че между [фирма] и лицето Т. А. Т. има сключен трудов договор № 185 от 14.11.2012 год., на длъжност „чистач/хигиенист“, с продължителност на работното време – 8 часа. Със Заповед от 19.04.2018г. на основание чл.160 от КТ на работничката е разрешено да ползва неплатен отпуск в размер на 28 работни дни, считано от 19.04.2018 г. Крайният срок на разрешените дни отпуск е изтичал на 31.05.2018 вкл. и тя е следвало да се яви на работа на 01.06.2018г. Със Заповед от 31.05.2018г. на работничката е разрешено ползване на неплатен отпуск за период от 9 работни дни, считано от 01.06.2018г. / до 13.06.2018г. вкл./ Със Заповед от 19.06.2018г. на Т. Т. е разрешено ползването на 31 работни дни неплатен отпуск, считано от 19.06.2018г. до 31.07.2018г. Със Заповед от 01.08.2018г. на Т. Т. е разрешено ползването на 13 работни дни неплатен отпуск, считано от 01.08.2018г. до 13.08.2018г. вкл. Със Заповед от 20.08.2018г. на Т. е разрешен 5 работни дни неплатен отпуск, считано от 20.08.2018г. до 24.08.2018г. вкл.

На основание чл.9 ал.2 т.3 от КСО жалбоподателят е признал на Т. Т. осигурителен стаж и е подал данни по реда на чл.5 ал.4 от КСО за периода от 19.04.2018г. до 02.06.2018г. вкл.

За периода от м.08.2018г. до м.03.2019г. при осигурителя [фирма] за Т. Т., по реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО (НПОПДОО) са заведени болнични листове, както следва:

Болничен лист № 20181742767 от 18.06.2018г. за временна нетрудоспособност от 14.06.2018г. до 18.06.2018г. вкл.

Болничен лист / първичен/ № Е 20182304601 от 09.09.2018г. за временна нетрудоспособност от 27.08.2018г. до 09.09.2018г. вкл.

Болничен лист № 20180671739 от 17.09.2018г. за временна нетрудоспособност от 10.09.2018г. до 17.09.2018г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835398 от 17.10.2018г. за временна нетрудоспособност от 18.09.2018г. до 17.10.2018г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835402 от 31.10.2018г. за временна нетрудоспособност от 18.10.2018г. до 31.10.2018г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835415 от 30.11.2018г. за временна нетрудоспособност от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835503 от 30.12.2018г. за временна нетрудоспособност от 01.12.2018г. до 30.12.2018г. вкл.

Болничен лист № 20180835737 от 29.01.2019г. за временна нетрудоспособност от 31.12.2018г. до 29.01.2019 г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835738 от 31.01.2019г. за временна нетрудоспособност от 30.01.2019г. до 31.01.2019г. вкл. и

Болничен лист № Е 20180835739 от 02.03.2019г. за временна нетрудоспособност от 01.02.2019г. до 02.03.2019г. вкл.

Жалбоподателят е представил в ТП на НОИ С. – град удостоверение обр.9 към чл.8 ал.1 и чл.11 ал.1 от НПОПДОО относно правото на обезщетение по горепосочените болнични листове, с попълнени данни по т.1, че към деня на настъпване на временната нетрудоспособност лицето е осигурено за съответния риск, както и в т.9 - работни дни, като не е отразил в т.1, че към деня на настъпване на временната нетрудоспособност лицето не е осигурено за съответния риск и в т.8 – че осигуряването е прекъснато на 03.06.2018г. Съобразно удостоверените от жалбоподателя, като осигурител данни, на Т. Т. е изплатено обезщетение за периода от 30.08.2018г. до 02.03.2019г.

Проверяващите са приели, че с оглед разпоредбата на чл.10 от КСО и чл.4 ал.1 и чл.40 ал.1 от същия кодекс към деня на настъпване на временната нетрудоспособност на 27.08.2018г. Т. Т. е не е в кръга на осигурените лица и няма право на обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019 г., с който е установено задължение в размер на 3 200, 67 лв., от която 3 038, 54 лв. главница и 162,13лв. лихва, произтичащо от неправомерно изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Т. А. Т..

С оглед констатациите в посочения РА са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00598315/25.07.2019г., в които като мотив за издаването им е посочен РА № РА-5-21-00598240/25.07.2019 г. Съобразно т.1 от предписанията в срок от 17 работни дни от получаването им осигурителят следва да заличи подадена информация с декларация образец 1 „Данни за осигуреното лице” съгласно Наредба № Н-8/29.12.2005г. на МФ в съответното ТД на НАП за осигурителен доход и стаж на лицето Т. А. Т. за периода от 27.08.2018г. до 31.03.2019г., съобразно ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г.

Задължителните предписания са оспорени по административен ред пред директора на ТП на НОИ – С. – град, който с Решение № 1040-21-412/03-09.2019г. е оставил жалбата без уважение, в частта по т.1 от предписанията. Със същото решение жалбата на дружеството срещу задължителните предписания в частта им по т.2 е уважена.

Решението е връчено на жалбоподателя на 13.09.2019г., като жалбата срещу него до Административен съд София – град е постъпила чрез административния орган на 17.09.2019г.

Междувременно, срещу РА за начет, дружеството е подало възражение по реда на чл.110, ал.2 от КСО. Контролният орган е приел, че то е неоснователно и се е

произнесъл със заключение, че следва да се издаде разпореждане за сумата. Въз основа на тези актове с Разпореждане №РЖ-5-21-00627997/16.08.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, е разпоредено осигурителят да внесе сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г. Същото е било оспорено по реда на чл.117 от КСО и потвърдено с Решение №1040-21-495 от 08.10.2019г. на Ръководителя на ТП на НОИ- С. - град. В мотивите си административният орган е посочил, че в представените от осигурителя удостоверения Приложение № 9 към НПОПДОО, в т.1 и в т.8 не е било посочено, че лицето не е осигурено за съответния риск и че осигуряването е било прекъснато на 03.06.2018г. и вследствие на това по личната сметка на осигуреното лице са изплатени паричните обезщетения. Позовал се е на нормата на чл.10 от КСО, съгласно която осигуряването възниква, когато лицата започнат да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо, че дейността по чл.4 и по чл.4а не е прекратена. Приел е, че за времето на ползване на неплатен отпуск до 30 дни през една календарна година, осигуряването не е прекъснато. Този 30- дневен срок е приет за изтекъл на 02.06.2018г., като за периода от 03.06.2018г. до 26.08.2018г. е налице прекъсване на осигуряването, поради ползване на неплатен отпуск, надхвърлящ 30 дни. Поради това - прекъсване на осигурителните правоотношения, съгласно чл.10 ал.2 от КСО, към 27.08.2018г. , което е първия ден от първичния болничен лист № Е20182304601 от 09.09.2018г. за временна нетрудоспособност от 27.08.2018г. до 09.09.2018г. вкл., в решението на директора на ТП на НОИ С. – град е прието че Т. Т. не е имала качеството на осигурено лице. В подкрепа на този извод е посочено и че болничния лист е издаден 85 дни след прекъсване на осигуряването, поради което Т. Т. няма право на обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО.

Решението на директора на ТП на НОИ С. – град е оспорено пред АССГ, като с влязло в сила решение по адм.дело № 12330/2019г. жалбата на [фирма] срещу Решение №1040-21-495 от 08.10.2019г. на Ръководителя на ТП на НОИ- С. – град и потвърденото с него разпореждане, е отхвърлена.

С оглед доводите в жалбата, съдът намира, че оспореното решение и потвърдените с него задължителни предписания са издадени от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и норми и изискванията за форма и съдържание на административните актове. Противно на изложеното в жалбата, решението е мотивирано, като ясно са посочени фактическите и правни основания за издаването му.

Решението е постановено и в съответствие с материалния закон.

Легалното определение за „осигурено лице“ се съдържа в разпоредбата на §1, т.3 от ДР на КСО. Според нея "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, като осигуряването на лицето, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5 от КСО. Според чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, като в чл.10, ал.2 от КСО е посочено, че

осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността не е прекратена.

В случая е установено, че Т. Т. има действателен трудов договор, като е започнала трудовата си дейност при жалбоподателя на 14.11.2012г., а считано от 19.04.2018г. е ползвала неплатен отпуск за срок от 86 работни дни. С оглед на това осигуряването е възникнало на 14.11.2012 г. и продължило и по време на неплатения отпуск за срок от 30 дни до 02.06.2018г. вкл. След тази дата до 24.08.2018г. осигуряването е прекъснато, съгласно разпоредбата на чл.10, ал.2 от КСО, като за този период от време осигурителят некоректно е подал данни в Регистъра на осигурените лица, че Т. Т. е осигурено лице по смисъла на чл.4 от КСО, в противоречие с нормата на чл.10 ал.2 от КСО. Поради тази грешно подадена информация в РОЛ на Т. е изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност на основание и представените болнични листове.

Съгласно чл.3 ал.1 т.5 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. декларация образец 1 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на НАП от задължените лица по т.1, т.2 и т.3, само след издадени задължителни предписания от контролните органи на НОИ, когато декларацията се подава след 30 април на годината, следваща годината, за която се отнася и не съдържа данни за осигурителен стаж, зачетен по реда на чл.9 ал.3 от КСО, данни само за здравно осигуряване или данък по чл.42 от ЗДДФЛ. Съгласно чл.20 ал.6 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО, удостоверения за коригиране и заличаване на данни, подадени с документите по чл.14 ал.1, не се представят след 30 юни на годината, следваща годината за която се отнасят. След този срок, данните, подадени с документите по чл.14 ал.1, могат да се коригират и заличават само с удостоверение, представено в съответното ТП на НОИ, само въз основа на задължителни предписания по чл.108 ал.1 т.3 от КСО.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] против Решение №1040-21-412 от 03.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ- С. - град, с което са потвърдени оспорените пред него задължителни предписания с изх.№ ЗД -1-21-00598315/25.07.20 19г. на инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С. – град, в частта им по т.1.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] ЕИК[ЕИК] да заплати на ТП на НОИ С. - град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчени преписи, пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: